

LAGRÅDET

Utdrag ur protokoll vid sammanträde 2010-05-17

Närvarande: F.d. regeringsrådet Rune Lavin, justitierådet Ella Nyström och f.d. justitieombudsmannen Nils-Olof Berggren.

Ny varumärkeslag och ändringar i firmalagen

Enligt en lagrådsremiss den 28 januari 2010 (Justitiedepartementet) har regeringen beslutat att inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. varumärkeslag,
2. lag om ändring i firmalagen (1974:156),
3. lag om ändring i lagen (1977:729) om Patentbesvärsrätten,
4. lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).

Förslagen har inför Lagrådet föredragits av kansliråden Göran Söderström och Anneli Skoglund.

Förslagen föranleder följande yttrande av Lagrådet:

Remissen innehåller ett förslag till ny varumärkeslag och som en följd därav ett förslag till lag om ändringar i firmalagen. Dessutom finns det ett förslag om införande av en paragraf i offentlighets- och sekretesslagen beträffande sekretess i mål eller ärende om varu- eller näringskännetecken. Den främsta nyheten i de två förstnämnda lagarna är att registreringen av varumärken och firmor ska kunna

upphävas genom s.k. administrativ hävning. Avsikten är att det ska bli enkelt och billigt att få sådana registreringar upphävda som innehavaren inte längre har något intresse av. I övrigt innehåller förslagen inte några större materiella nyheter.

Lagförslagen med tillhörande motiveringar och kommentarer synes vara osedvanligt väl genomarbetade. De anmärkningar och påpekanden som förekommer nedan är i allmänhet av mindre allvarligt slag och har tillkommit för att höja kvaliteten på produkten ytterligare. Lagrådets granskning har underlättats av att föredragningarna har genomförts mycket väl.

Förslaget till varumärkeslag

1 kap. 1 §

Kapitlets tre första paragrafer är avsedda att lämna information om lagens tillämpningsområde. Regeln i första stycket andra meningen bör inte förekomma som en särskild bestämmelse om ensamrätt, eftersom regler härom finns senare i kapitlet. Den bör i stället knytas till första meningen i stycket på förslagsvis följande sätt:

I denna lag finns bestämmelser om varumärken och andra varukännetecken för varor eller tjänster som tillhandahålls i en näringsverksamhet och som var och en kan förvärva ensamrätt till.

1 kap. 2 §

Med sammanslutning i första stycket avses enligt författningskommentaren bl.a. aktiebolag. Enligt Lagrådets mening är formuleringen "förening eller annan sammanslutning" inte helt tydlig på denna punkt. Stycket skulle förslagsvis kunna inledas på följande sätt: "En förening, ett bolag eller en annan sammanslutning..." .

Om ändringsförslaget beträffande första stycket godtas bör i andra stycket efter "föreningar" infogas "bolag".

Det föreslagna tredje stycket är onödigt och kan utgå.

1 kap. 10 §

Det är oklart vad ordet "därför" i första stycket 2 syftar på. Ordet framstår som onödigt och bör kunna utgå.

Lagrådet föreslår att orden "bland annat" i andra stycket utgår. Att uppräknningen inte är fullständig kan framgå av författningskommentaren.

1 kap. 11 §

Beträffande andra stycket 3 ifrågasätter Lagrådet om exemplifieringen "särskilt när det rör sig om tillbehör eller reservdelar" är nödvändig i lagtexten.

Tredje styckets sista mening bör omformuleras. Lagrådet föreslår följande lydelse:

Ensamrätten hindrar inte att den som har rätt att använda ett geografiskt namn gör detta.

1 kap. 12 §

Eftersom paragrafen står ensam under rubriken "Konsumtion av ensamrätten" förefaller det enligt Lagrådets mening onödigt att anmärka detta begrepp i lagtexten. Parentesen i slutet på första stycket bör utgå.

1 kap. 13–15 §§

Ordet "liknande" bör enligt Lagrådets mening bytas ut mot orden "som liknar varandra" i 13 § och mot ordet "likartat" i 14 och 15 §§.

2 kap. 1 §

En justering bör göras i lagtexten. Således bör punkten 2 i första stycket ges lydelsen:

2. uppgifter om ombuds namn och adress,

2 kap. 4 §

Beskrivningen i paragrafen av vissa kännetecken som inte kan registreras är identisk med beskrivningen i 1 kap. 9 § av kännetecken till vilka ensamrätt inte kan förvärfvas. Lagrådet ifrågasätter behovet av en sådan dubbelreglering. Det kan anmärkas att den bestämmelse i 1960 års varumärkeslag, 5 §, som motsvarar 1 kap. 9 § är mer restriktivt utformad.

2 kap. 5 §

Av paragrafens första stycke framgår att särskiljningsförmåga är ett villkor för registrering av ett varumärke. Av andra stycket framgår den närmare innebörden av kravet på särskiljningsförmåga. Enligt författningskommentaren ska bestämmelsen läsas tillsammans med 1 kap. 5 § som innehåller en definition av begreppet särskiljningsförmåga. Lagrådet ifrågasätter om inte regeln i andra stycket bör föras över till 1 kap. 5 § och formuleras som en presumtion för att sådana varumärken som beskrivs i regeln saknar särskiljningsförmåga.

2 kap. 8 §

Beträffande första stycket 2 gäller vad som anförts under 1 kap. 10 §.

I andra stycket anges vad som avses med varukännetecken i första stycket 1–3. I punkten 3 uppställs ett krav på att det inarbetade skyddet ska gälla inom en väsentlig del av landet. Enligt författningskommentaren kan det vara fråga om en stor geografisk del av landet eller ett mindre område som inrymmer en stor del av befolkningen. Lagrådet föreslår att innebörden förtydligas genom att punkten 3 ges följande lydelse:

3. ett varukännetecken som är inarbetat, om det inarbetade skyddet gäller inom en stor del av landet eller inom en del av landet som inrymmer en stor del av befolkningen, samt

2 kap. 9 §

Beträffande andra punkten gäller vad som anförts under 2 kap. 8 § om kravet på att skyddet ska gälla inom en väsentlig del av landet.

2 kap. 13 §

Det framgår inte av andra meningen vilka slags föreskrifter det är fråga om. Eftersom uttrycket "närmare föreskrifter" inte används, bör det inte vara verkställighetsföreskrifter som avses. De aktuella föreskrifterna kan inte heller gälla ett sådant ämne som anses falla inom ramen för regeringens restkompetens. Enligt Lagrådets mening kommer föreskrifterna att tillföra en reglering som mycket väl skulle kunna ingå i själva lagen. Den klassindelning som föreskrifterna är avsedda att reglera har en stor betydelse inom varumärkesrätten i fråga om t.ex. möjligheten till registrering eller dennas omfattning,

varumärkens särskiljningsförmåga eller förväxlingsbarhet eller förekomsten av varumärkesintrång. Regleringen kan dock antas få ett så detaljerat innehåll att den skulle höra hemma bättre i en förordning eller i en myndighets föreskrifter. En sådan ordning förutsätter dock ett uttryckligt bemyndigande enligt 8 kap. 7 § första stycket regeringsformen, varvid punkten 3 ("näringsverksamhet") bör kunna utnyttjas. Således bör den andra meningen formuleras om till ett ordinärt normgivningsbemyndigande.

2 kap. 14 §

I andra stycket bör justeringar göras av namnen på Pariskonventionen under punkten 1 och avtalet under punkten 2. Efter vissa språkliga justeringar i första stycket föreslår Lagrådet att de två första styckena ges följande lydelse:

En ansökan om registrering av ett varumärke i Sverige ska, i förhållande till andra ansökningar eller till användning som skett av andra varukännetecken, anses gjord samtidigt med en ansökan om registrering av varumärket som sökanden, eller någon som har överlåtit sin rätt till sökanden, först gjort i ett annat land, om förutsättningarna i andra–fjärde styckena är uppfyllda.

Den tidigare ansökan ska ha gjorts i

1. ett annat land som är anslutet till Pariskonventionen den 20 mars 1883 för industriellt rättsskydd (SÖ 1970:60),
2. en stat som är ansluten till eller ett område som är anslutet till Avtal om upprättande av världshandelsorganisationen (SÖ 1995:30), eller
3. en annan stat eller ett annat område, om svenska ansökningar ger rätt till motsvarande prioritet där, och om lagstiftningen där i huvudsak stämmer överens med Pariskonventionen.

2 kap. 17 §

Andra meningen i första stycket inleds med orden: Detsamma gäller. Uttrycket kommer att innebära att om sökanden inte har betalat ansökningsavgiften Patent- och registreringsverket ska förelägga

sökanden att avhjälpa bristen eller att yttra sig inom en viss tid. Lagrådet ifrågasätter om det verkligen är tänkt att sökanden ska kunna ges möjligheten att yttra sig i stället för att avhjälpa bristen. Om så inte är fallet, bör meningen omformuleras förslagsvis på följande sätt:

Har sökanden inte betalat ansökningsavgiften, ska verket förelägga sökanden att betala avgiften.

Den föreslagna meningen bör placeras efter den tredje meningen, som alltså blir den andra meningen. Vidare bör den föreslagna meningen följas av en fjärde mening med förslagsvis följande innehåll:

I föreläggandet ska det upplysas om att ansökan kan komma att avskrivras, om sökanden inte betalar i rätt tid.

2 kap. 18 §

Bestämmelsen kommer med den föreslagna lydelsen att omfatta även det fall att sökanden underlåtit att betala ansökningsavgiften. Med hänsyn till vad som anförts under 2 kap. 17 § bör en underlåten betalning inte bemötas med ett föreläggande om att inkomma med ett yttrande. Lagrådet föreslår att de brister eller hinder som avses i 18 § preciseras att gälla dem som anges i 17 § första stycket första meningen.

2 kap. 21 §

Lagrådet föreslår att paragrafen omformuleras och ges följande lydelse:

Om någon påstår inför Patent- och registreringsverket att han eller hon har bättre rätt till varumärket än sökanden, och saken är oviss, får verket förelägga honom eller henne att väcka talan vid domstol inom en viss tid. Om talan inte väcks i tid, får påståendet lämnas utan avseende vid den fortsatta prövningen av ansökan.

Föreläggandet ska innehålla en upplysning om detta.

Pågår ett mål om bättre rätt till varumärket vid domstol, får Patent- och registreringsverket förklara ärendet om registrering vilande till dess att målet avgjorts slutligt.

2 kap. 27 §

Att döma av första meningens formulering skulle invändningen komma att prövas trots att den återkallats. Lagrådet ifrågasätter om det verkligen är avsett att en invändning som i själva verket tagits tillbaka ska kunna bli föremål för en formlig prövning. En annan sak är om det som framkommit genom invändningen beaktas i den fortsatta prövningen och således utgör en del av materialet. I 20 § fjärde stycket 1960 års varumärkeslag används en annan formulering, nämligen att om invändningen återkallas invändningsförfarandet ändå får fullföljas. Det tycks inte här vara fråga om att göra en formlig prövning av den återkallade invändningen. Enligt Lagrådets mening är formuleringen i 1960 års varumärkeslag att föredra.

I remissen berörs inte frågan om invändarens partsställning kommer att påverkas av att denne återkallat sin invändning. Invändaren har genom denna åtgärd visat att han inte längre vill ta del i förfarandet. Han kan inte heller antas vara beredd att lägga ned något arbete på eller stå för några kostnader för att bidra med synpunkter eller annat material. Mest tilltalande vore att han slapp att i fortsättningen vara part i förfarandet; han har en gång frivilligt tagit initiativet till förfarandet och bör då också ha möjlighet att dra sig ur detta. I stället bör Patent- och registreringsverket anses ha ex officio tagit initiativet till att förfarandet ska fortsätta, varvid verket naturligtvis har frihet att

använda sig av den information som den återkallade invändningen innehåller. I det fortsatta invändningsförfarandet kommer den som innehar det registrerade varumärket således att bli ensam part i ärendet.

2 kap. 28 §

Paragrafens första stycke bör förenklas och förslagsvis ges följande lydelse:

Har en invändning gjorts ska Patent- och registreringsverket, om det finns något hinder som avses i 4 – 10 §§ mot registreringen, häva registreringen helt eller delvis. Annars ska invändningen avslås.

I andra stycket bör för tydlighetens skull uttrycket ”i dessa delar” ersättas med ”i motsvarande utsträckning” (jfr tredje stycket).

I tredje stycket anges att varumärket ska avföras ur varumärkesregistret om registreringen hävts. Lagrådet ifrågasätter om det inte i stället är registreringen som avförs.

2 kap. 35 §

Vad som anförts under 2 kap. 28 § om föremålet för avförandet gäller också här.

3 kap. 2 §

Lagrådet föreslår att paragrafen omformuleras och ges följande lydelse:

En registrering av ett varumärke får hävas om innehavaren inte har gjort verkligt bruk av märket i Sverige för de varor eller tjänster som det registrerats för inom fem år från den dag då frågan om registre-

ring slutligt har avgjorts eller inom en period av fem år i följd. Registreringen får dock inte hävas på grund av underlåten användning om det finns giltiga skäl till att varumärket inte har använts.

Med sådant bruk som avses i första stycket likställs

1. att varumärket används i en annan form än den registrerade, om avvikelsen avser endast detaljer som inte förändrar märkets särskiljningsförmåga, och

2. att varor eller deras emballage har försetts med varumärket här i landet endast för exportändamål.

Med att ett varumärke används av innehavaren likställs att varumärket används av någon annan med innehavarens samtycke.

Registreringen får inte hävas om varumärket har använts under tiden mellan utgången av femårsperioden och ingivandet av ansökan om hävning av registreringen. Användning som påbörjas eller återupptas efter femårsperiodens utgång och inom tre månader före ingivandet av ansökan om hävning ska dock lämnas utan avseende, om förberedelserna för att påbörja eller återuppta användningen vidtogs efter det att innehavaren fått kännedom om att en ansökan om hävning kunde komma att göras.

3 kap. 5 §

Orden ”enligt reglerna i rättegångsbalken” i första stycket synes onödiga och bör utgå.

I andra stycket andra meningen anges att regeringen meddelar föreskrifter om vilken myndighet som får inleda ett förfarande för hävning av en registrering. Av 26 § 1960 års varumärkesförordning framgår att uppgiften i princip är anförtrodd allmän åklagare. Lagrådet anser att det i det fortsatta lagstiftningsarbetet bör övervägas om inte en naturligare företrädare för det allmänna kan utses (t.ex. konsumentombudsmannen).

3 kap. 7 §

Liksom bestämmelserna i 2 kap. 17 § gäller paragrafen föreläggande för sökande att avhjälpa brister i en ansökan. Följer sökanden inte föreläggandet, ska ansökan *avvisas* enligt andra stycket. I motsva-

rande fall ska enligt 2 kap. 17 § ansökan *avskrivas*. Traditionellt processrättsligt synsätt torde innebära att avvisning är den rätta åtgärden. Förslaget i den förevarande paragrafen kan således i och för sig accepteras. Problemet är dock att i en tidigare paragraf avskrivning angetts som rättsföljd i en liknande situation. Om inte annat, måste en viss konsekvens iakttas i lagförslaget.

3 kap. 13 §

Lagrådet föreslår att första stycket ges följande lydelse:

Om innehavaren i rätt tid bestrider ansökan helt eller delvis, ska Patent- och registreringsverket underrätta sökanden om detta. Vill sökanden vidhålla sitt yrkande, kan han eller hon begära att ärendet eller, om bestridandet avser endast en del av yrkandet, ärendet i den bestridda delen ska överlämnas till tingsrätt.

3 kap. 15 §

Lagrådet föreslår att paragrafen omformuleras och ges följande lydelse:

Har innehavaren inte bestritt ansökan i rätt tid, ska Patent- och registreringsverket häva registreringen i enlighet med ansökan. Har innehavaren bestritt endast en del av ansökan, ska verket häva registreringen i den obestridda delen.

3 kap. 18 §

Bestämmelsen bör justeras på förslagsvis följande sätt (jfr 17 kap. 11 § första stycket rättegångsbalken):

Sedan tiden för ansökan om återvinning löpt ut, har ett beslut om hävning enligt 15 § rättskraft i enlighet med vad som gäller för en dom i ett tvistemål som har vunnit laga kraft.

3 kap. 21 §

Vad som anförts under 2 kap. 28 § om föremålet för avförandet gäller också här.

4 kap. 1 §

I första stycket bör namnen på Pariskonventionen och avtalet justeras i enlighet med Lagrådets förslag under 2 kap. 14 §.

5 kap. 2 §

Användningen av ordet "antingen" medför att bestämmelsen inte kommer att uttrycka vad som i själva verket åsyftas. Bestämmelsen bör formuleras på följande sätt:

Den som innehar eller har ansökt om en svensk varumärkesregistrering och som är svensk medborgare, har hemvist i Sverige eller bedriver näringsverksamhet som har etablerats här får ansöka om internationell registrering av varumärket.

5 kap. 3 §

I likhet med vad som föreslagits under 2 kap. 1 § bör punkten 2 i första stycket ges lydelsen:

2. uppgifter om ombuds namn och adress,

5 kap. 5 §

Paragrafen ska kunna tillämpas endast så länge Patent- och registreringsverket inte har överlämnat ansökan till Internationella byrån. Denna förutsättning bör enligt Lagrådets mening anges i

lagtexten. Paragrafen skulle i så fall förslagsvis kunna ges följande lydelse:

Om sökanden återkallar ansökan innan Patent- och registreringsverket har skickat intyg och ansökan till Internationella byrån ska ärendet avskrivas.

5 kap. 8 §

Andra stycket kan förkortas genom att det inleds på följande sätt:

Sådant hinder finns om det skulle ha funnits något hinder....

5 kap. 11 §

Se under 5 kap. 3 §.

5 kap. 14 §

Vad som anförts under 2 kap. 27 § har också tillämpning här.

5 kap. 15 §

Paragrafens första stycke bör förenklas och förslagsvis ges följande lydelse:

Har en invändning gjorts ska Patent- och registreringsverket, om det finns något hinder som avses i 2 kap. 4 – 11 §§ mot att den internationella varumärkesregistreringen gäller i Sverige, besluta att registreringen helt eller delvis inte ska gälla här. Annars ska invändningen avslås.

Beträffande andra och fjärde styckena, se 2 kap. 28 §.

5 kap. 16 §

Lagrådet föreslår att paragrafens första tre stycken omformuleras och ges följande lydelse:

Ett beslut om att en internationell varumärkesregistrering ska gälla i Sverige har verkan från den dag som Internationella byrån i under rättelsen enligt 8 § första stycket har angett för den internationella varumärkesregistreringen eller för en senare begäran om att registreringen ska gälla i Sverige.

En internationell varumärkesregistrering som gäller i Sverige gäller på samma sätt som en nationell varumärkesregistrering. Bestämmelserna i 4 kap. ska dock inte tillämpas.

Det som föreskrivs i 7 kap. om pantsättning av en ansökan om registrering av ett varumärke ska tillämpas även i fråga om en ansökan enligt 8 § första stycket om att en internationell varumärkesregistrering ska gälla i Sverige.

6 kap. 2 §

Av rubriken, liksom av bestämmelsen i andra stycket, framgår att anteckningen skulle avse "en ny innehavare". I bestämmelsens första stycke första meningen anges att vad som ska antecknas är "en överlåtelse av ett registrerat varumärke". Om det sistnämnda är den verkliga avsikten med registreringen bör rubriken ändras på följande sätt:

Anteckning om överlåtelse av registrerat varumärke

Vidare bör bestämmelsen i andra stycket formuleras om, förslagsvis på följande sätt:

Den som begär att en anteckning enligt första stycket görs i registret ska betala föreskriven avgift.

Det bör påpekas att bestämmelsen i första stycket andra meningen knappast kan omfatta "en överlåtelse" som ska antecknas i registret. Möjligen bör anteckningen avse den ifrågavarande fastställelse-
domen och dess innehåll. Under alla omständigheter bör ordet "sådan" strykas i de inledande orden: "En sådan anteckning och kungörelse ...".

Rubriken till 7 kap. 3 §

Lagrådet föreslår att rubriken ges följande lydelse:

Företrädesordning vid flera upplåtelser av panträtt

Rubriken till 7 kap. 6 §

Lagrådet föreslår att rubriken ges följande lydelse:

När en upplåtelse av panträtt kan registreras

7 kap. 9 § och rubriken till bestämmelsen

Lagrådet föreslår att "tas bort" i lagtexten ersätts med "avföras" samt att "borttagande" i rubriken ersätts med "avförande" (jfr 2 kap. 35 §).

7 kap. 12 §

Lagrådet föreslår att orden "pantborgenären" och "borgenären" ersätts med "panthavaren".

8 kap. 2 §

Bestämmelsen har tillsammans med andra sanktionsbestämmelser oförändrade förts över från 1960 års varumärkeslag. En översyn kan bli aktuell som en följd av det förhandlingsarbete som pågår inom EU, se avsnitt 12.4 i remissen. Lagrådets granskning ger mot denna bakgrund inte anledning till annat än anmärkningen att det med uttrycket i paragrafens första mening "egendom med avseende på vilken brott föreligger" enligt vad som har uttalats tidigare avses den egendom som brottet gäller, dvs. varor, förpackningar och reklamtryck med mera på vilka ett förväxlingsbart kännetecken olovligen förekommer (prop. 2004/05:135 s. 167 f.). Den sålunda avsedda innebörden av paragrafen i denna del bör enligt Lagrådets mening komma till uttryck på ett tydligare sätt.

8 kap. 6 §

Paragrafen motsvarar 40 § 1960 års varumärkeslag men har utformats efter mönster av 19 § fjärde stycket firmalagen. I anslutning till införandet av den sistnämnda föreskriften uttalades i förarbetena (prop. 1974:4 s. 226) att föreskriften hade tillkommit för att ge skäligt rådrum för väckande av talan om intrång under ansökningstiden när registreringsprövningen har dragit ut på tiden. Det har inte vare sig i firmalagen eller i den nu föreslagna bestämmelsen på sätt som skett i 1960 års varumärkeslag markerats att det rör sig om anspråk på grund av intrång som skett före registreringsdagen. Enligt Lagrådets mening bör detta i allt fall genom förarbetsuttalanden beröras i det nu aktuella lagstiftningsarbetet.

8 kap. 8 §

Mål om varumärkesintrång kan vara såväl brottmål som tvistemål. Ordet "kärande" för tankarna till att det är enbart tvistemål som avses. Om så är avsikten bör ordet "mål" i första stycket bytas ut mot "tvistemål".

10 kap. 2 §

Enligt paragrafen gäller att den mot vilken det förs talan om intrång i ett registrerat varumärke inte kan få en invändning om att registreringen är ogiltig prövad i intrångsmålet. Frågan uppkommer, när det gäller talan i brottmål, om det är en otillåten inskränkning i den tilltalades rätt till försvar att hänvisa denne till att föra särskild talan om hävning av registreringen. Saken berördes när en motsvarande bestämmelse togs in i patentlagen (prop. 1966:40 s. 227). Enligt Lagrådets mening bör frågan belysas ytterligare i detta lagstiftningsärende. Det gäller bl.a. den närmare innebörden av prövoförbudet.

10 kap. 6 §

Paragrafen bör enligt Lagrådets mening i tydlighetens intresse omformuleras och ges följande lydelse (jfr exempelvis 10 kap. 9 § rättegångsbalken):

Om det inte finns någon domstol, som enligt rättegångsbalken är behörig att ta upp ett mål om hävning av registreringen av ett varumärke, om varumärkesintrång eller om fastställelse, tas målet upp av Stockholms tingsrätt.

Mål som avses i 5 § och i artikel 96 i rådets förordning (EG) nr 207/2009 om gemenskapsvarumärken tas upp av Stockholms tingsrätt.

10 kap. 7 §

Det har vid föredragningen upplysts att punkten 6 ska ha följande lydelse:

6. rådets förordning (EG) nr 1234/2007 av den 22 oktober 2007 om upprättande av en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna och om särskilda bestämmelser för vissa jordbruksprodukter ("enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden").

10 kap. 8 §

I första stycket 4 bör hänvisningen till "8 kap. 4–7 §§" ersättas av en hänvisning till "8 kap. 4 eller 7 §", eftersom talan inte kan väckas enligt 8 kap. 5 eller 6 §.

10 kap. 10 §

Tredje stycket tredje meningen innehåller en bestämmelse om att om en invändare återkallar sin talan denna ändå får prövas, om det finns särskilda skäl. En liknande bestämmelse finns i 2 kap. 27 §, vilken har behandlats närmare ovan. Vad där anförts har också tillämpning här.

10 kap. 11 §

I fråga om uttrycket "avgjorts på något annat sätt" i tredje meningen vill Lagrådet påpeka att det inte är det sätt varpå ärendet avgjorts som bör bestämma om ett beslut är överklagbart eller inte. Det är i stället beslutets innebörd och särskilt då dess effekt för enskild (jfr RÅ 2004 ref. 8). Bestämmelsen bör därför inledningsvis formuleras om på följande sätt:

Andra beslut i ärenden om administrativ hävning får överklagas ...

10 kap. 12 §

Förvaltningslagen bör i princip vara tillämplig på Patent- och registerverkets handläggning av ärenden. Detta bör också gälla handhavandet av ett överklagande. I andra stycket finns bestämmelser om hur verket ska gå till väga i fråga om en skrivelse med ett överklagande. Dessa bestämmelser är emellertid inte så utförliga som bestämmelserna i 24 § förvaltningslagen. Frågan är om bestämmelserna i andra stycket över huvud behövs och, om så skulle anses vara fallet, om de utesluter varje tillämpning av 24 § förvaltningslagen, vilken alltså inte ens skulle kunna användas som ett komplement till andra stycket.

Övergångsbestämmelser

I punkten 6 föreskrivs att nationella och internationella varumärken som har beviljats skydd i Sverige enligt äldre föreskrifter ska anses utgöra sådana varukännetecken som avses i 2 kap. 8 § andra stycket 1 och 2. Enligt Lagrådets mening bör det uttryckligen framgå att det är fråga om skydd "genom registrering". De två orden inom citationstecken kan föras in efter det första ordet "som" i bestämmelsen.

Förslaget till lag om ändring i firmalagen

3 §

Beträffande första stycket 2 gäller vad som anförts under 1 kap. 10 § förslaget till varumärkeslag.

7 §

Lagrådet hänvisar här till vad som anförts under 1 kap. 13 § förslaget till varumärkeslag.

10 §

Paragrafen är mycket lång och det bör övervägas om den kan delas upp i flera paragrafer.

Beträffande första stycket 5 gäller vad som anförts under 1 kap. 10 § förslaget till varumärkeslag.

Beträffande tredje stycket gäller vad som anförts under 2 kap. 8 § förslaget till varumärkeslag om kravet på att skyddet ska gälla inom en väsentlig del av landet.

16 §

I sista stycket ska rätteligen hänvisas till 10 § första stycket 4–7.

16 a §

Lagrådet hänvisar här till vad som anförts under 3 kap. 2 § förslaget till varumärkeslag.

16 b §

I första stycket anges att ansökan om hävning kan göras hos registreringsmyndigheten. Vid föredragningen framkom att olika myndigheter kan vara registreringsmyndighet. Att använda ordet registreringsmyndighet i bestämd form singularis ger intrycket av att

det är fråga om endast en myndighet. Enklaste sättet att lösa problemet torde vara att byta ut "registreringsmyndigheten" mot "berörd registreringsmyndighet".

Enligt andra stycket andra meningen meddelar regeringen föreskrifter om vilken myndighet som får inleda ett förfarande om hävning av en registrering. En bestämmelse av liknande innebörd finns i nuvarande 16 § tredje stycket andra meningen. Regeringen har dock ännu inte utsett någon myndighet för denna uppgift. Den föreslagna regeln har den innebörden att regeringen knappast kan underlåta att utse den myndighet som kan vara initiativtagare. Lagrådet vill i detta sammanhang hänvisa till vad som anförts under 3 kap. 5 § förslaget till varumärkeslag.

16 d §

Lagrådet hänvisar här till vad som anförts under 3 kap. 7 § förslaget till varumärkeslag.

16 o §

Lagrådet hänvisar här till vad som anförts under 3 kap. 18 § förslaget till varumärkeslag.

17 §

Lagrådet hänvisar här till vad som anförts under 3 kap. 21 § förslaget till varumärkeslag.

22 §

Lagrådet hänvisar här till vad som anförts under 10 kap. 2 § förslaget till varumärkeslag.

24 §

Lagrådet hänvisar här till vad som anförts under 10 kap. 6 § förslaget till varumärkeslag.

25 §

Lagrådet föreslår att bestämmelsen ges följande lydelse:

En domstol ska underrätta registreringsmyndigheten om en dom som gäller

1. hävning av en registrering av en firma, eller
2. intrång i en registrerad firma.

Domstolen ska även underrätta registreringsmyndigheten om en dom i ett mål i vilket förts fastställsetalan avseende en registrerad firma.

28 §

Vad som anförts under 10 kap. 11 § förslaget till varumärkeslag gäller också här.

29 §

Vad som anförts under 10 kap. 12 § förslaget till varumärkeslag gäller också andra stycket här.

Övergångsbestämmelser

Vad som anförts under övergångsbestämmelser förslaget till varumärkeslag gäller också här.

Förslaget till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen

31 kap. 22 a §

Den här föreskrivna sekretessen ska gälla "om någon av parterna begär det". En liknande bestämmelse finns i 31 kap. 22 § offentlighets- och sekretesslagen beträffande sekretess i ärende om registrering av mönster. Den sekretessen gäller "om sökanden begär det". Den tystnadsplikt som följer av den nu föreslagna sekretessbestämmelsen ska till skillnad från vad som gäller beträffande mönstersekretessen inte inskränka den i tryckfrihetsförordningen och yttrandefrihetsgrundlagen föreskrivna meddelarfriheten. Se 31 kap. 26 § offentlighets- och sekretesslagen. Enligt Lagrådets mening bör motiven för denna olikhet mellan de båda bestämmelserna redovisas i detta lagstiftningsärende.

Övrigt lagförslag

Lagrådet lämnar förslaget utan erinran.